

біологічні та соціальні відмінності жінок було створено запровадження спеціальних заходів.

Отже, станом на сьогодні, українське законодавство робить кроки щодо запобігання дискримінації, однак, досі залишаються актуальними питання доступу чоловіків і жінок до трудової діяльності та професійного розвитку, асиметричний рівень заробітної плати чоловіків і жінок, та захист прав і інтересів осіб, які зазнали дискримінації. Міжнародною спільнотою на захист прав трудящих була розроблена система нормативно-правових актів спрямованих на забезпечення рівних прав та можливостей здійснювати трудову діяльність. З метою досягнення гендерної рівності мають бути прийняті конкретні заходи, зокрема варто звернути увагу на розвиток системи державних послуг по догляду за дітьми та хворими членами сім'ї. Також, важливим заходом є подолання розриву між розміром заробітних плат чоловіків і жінок, які мають однакову кваліфікацію, зокрема, шляхом контролю роботодавців.

На нашу думку, боротьба з дискримінацією тільки з боку держави не принесе бажаних змін. Суспільству необхідно формувати нетерпимість до стереотипного ставлення до тієї чи іншої людини. Так, наприклад, чим більше суспільство пропагує основну роль жінки як роль матері, тим вище дискримінація на ринку праці. Зміцнення думки про те, що батьки і матері несуть рівну відповідальність за виховання дітей сприяло б збільшенню кількості відпусток по догляду за дитиною чоловіків, а також більшому залученню жінок, які мають дітей, в трудовий процес. Вкрай важливо спиратися на те, що кожен має рівні можливості для реалізації своїх трудових прав.

Список джерел:

1. Кодекс законів про працю України : Закон УРСР № 322-VIII від 10.12.1971. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/322-08/page5>
2. Сахарук І. С. Недопущення дискримінації у сфері праці як принцип трудового права : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.05 / І. С. Сахарук; Київ. нац. ун-т ім. Т. Шевченка. - К., 2012. - 20 с. - укр.
3. Конвенція «Про дискримінацію в галузі праці та занять» № 111: прийнято МОП 25.06.1958. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/993_161#Text
4. Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків : Закон України від 8 вересня 2005 року № 2866-IV. Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2005, № 52, ст. 561.

Глушаченко В.В.
здобувач вищої освіти

група ДР-942
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
Науковий керівник:
Ярошенко А.С.
кандидат юридичних наук,
доцент кафедри цивільного права та процесу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ОСОБЛИВОСТІ РОЗГЛЯДУ ЕКОЛОГІЧНИХ СПОРІВ СУДАМИ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ЮРИСДИКЦІЇ

При визначенні компетенції адміністративного суду, слід керуватися поняттям, наведеним у статті 4 КАС України, а саме, адміністративна справа - переданий на вирішення адміністративного суду публічно-правове питання. При цьому, публічно-правовий спір - це суперечка, в якому: хоча б одна сторона здійснює публічно-владні управлінські функції, в тому числі на виконання делегованих повноважень, і суперечка виникла в зв'язку з виконанням або невиконанням такою стороною зазначених функцій. Оскарження рішень, дій чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень при реалізації ними управлінських функцій у сфері екологічних правовідносин вирішується з пунктами 1, 3 ч. 1 ст. 19 КАС України [1].

До публічно-правових суперечок, на які поширюється юрисдикція адміністративних судів, належать, зокрема, екологічні питання фізичних чи юридичних осіб з органом місцевого самоврядування або органом виконавчої влади як суб'єктом владних повноважень, пов'язані з оскарженням його рішень, дій чи бездіяльності [2].

Однак, необхідність розуміння природи публічно-правових суперечок, в зв'язку з чим, проблеми з вибором юрисдикції змушують докладніше розглянути це питання. Так, КСУ зазначив, що відповідно до ч. 1 ст. 143 Конституції України територіальні громади села, селища, міста безпосередньо або через утворені ними органи місцевого самоврядування вирішують, крім передбачених в Основному Законі, і інші питання місцевого значення, віднесені законом до їхньої компетенції. Перелік таких питань визначено у Конституції України та Законі України «Про місцеве самоврядування в Україні» від 21 травня 1997 №280 / 97 ВР. Зокрема, згідно з останнім до питань місцевого значення належить регулювання сільськими, селищними, міськими радами земельних відносин.

Отже, КСУ дійшов висновку, що «органи місцевого самоврядування при вирішенні питань місцевого значення, віднесених Конституцією і законами України до їх компетенції, є суб'єктами владних повноважень, які виконують функції, зокрема нормотворчу, координаційну, дозвільну, реєстраційну, розпорядчу». Тобто і в області земельних і природоохоронних правовідносин вони виступають не як рівноправні суб'єкти господарювання, а як суб'єкти владних повноважень [3].

Однак з набранням чинності КАС України проблемним стало визначення підвідомчості справ у спорах про відшкодування шкоди, заподіяної внаслідок порушення законодавства про охорону навколишнього природного середовища: справи розглядаються в порядку як господарського, так і адміністративного судочинства.

Згідно з рекомендаціями президії Вищого господарського суду України №04-5 / 120 від 27.06.2007 «Про деякі питання підвідомчості і підсудності справ господарським судам» (пункт 19) справи у спорах про відшкодування шкоди, заподіяної навколишньому середовищу, в тому числі за позовами спеціально уповноважених державних органів управління в галузі охорони навколишнього природного середовища, повинні розглядатися за правилами господарського судочинства [3].

Справою адміністративної юрисдикції є переданий на вирішення адміністративного суду публічно-правове питання, що виникло між двома (кількома) конкретними суб'єктами стосовно їхніх прав та обов'язків у конкретних правових відносинах, в яких хоча б один суб'єкт законодавчо уповноважений владно керувати поведінкою іншого (інших) суб'єктів, а ці суб'єкти, відповідно, зобов'язані виконувати вимоги та приписи такого владного суб'єкта.

Тобто, в разі, якщо суб'єкт (у тому числі орган державної влади, орган місцевого самоврядування, їхня посадова чи службова особа) у суперечних правовідносинах не провадить зазначені владні управлінські функції щодо іншого суб'єкта, який є учасником суперечки, таке питання має встановлених нормами України ознак справи адміністративної юрисдикції і, відповідно, не повинен вирішуватись адміністративним судом. З вищенаведеного можна зробити висновок про те, що питання про розмежування юрисдикції при вирішенні екологічних суперечок визначається, в першу чергу, за своєю природою правовідносин учасників спору.

Список джерел:

1. Кодекс адміністративного судочинства України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2747-15#n9685> (дата звернення: 08.05.2021).
2. Котелевець А. В. Особливості правозастосовної практики судів у земельних спорах. – 2016. – №1. – С. 33– 38 URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vvsu_2016_1_6 (дата звернення: 08.05.2021).
3. Про результати вивчення та узагальнення судової практики вирішення господарськими судами спорів, пов'язаних з охороною навколишнього природного середовища. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/n0003600-09/conv> (дата звернення: 08.05.2021).

Грженда І.Є.,
здобувач вищої освіти